

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215217255
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1215217255.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: V. L., nar. XX.XX.XXXX a J. L., nar. XX.XX.XXXX, obe deti bytom u matky, obe deti zastúpené opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, Bratislava, deti rodičov: matka H. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XX/B, L., zastúpená advokátom JUDr. Ivanom Jánošíkom, so sídlom Klincová 35, Bratislava a otec J. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, L., zastúpeného Advokátska kancelária Prachová & Partners, s.r.o., so sídlom Miletičova 21, Bratislava, IČO: 50 491 300, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 25.10.2019, č.k. 49P/164/2015-419, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutých výrokoch VII, VIII., IX. a X. a v závislom výroku XII. potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zveril maloleté deti V. nar. XX.XX.XXXX a J. L., nar. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok (výroky I., II.), styk otca s maloletým V. upravil na každý páry kalendárny týždeň v nedeľu od 15.00 do 18.00 hod. a s maloletým J. každý páry kalendárny týždeň od piatku od 18.00 hod. do nedele do 18.00 hod., počas letných prázdnin v každom kalendárnom roku od 15.08. od 18.00 hod. do 31.08. do 18.00 hod., počas Vianočných prázdnin v každom kalendárnom roku od 25.12. od 18.00 hod. do 27.12. do 18.00 hod. s tým, že miestom prevzatia a odovzdania maloletých detí je miesto bydliska matky, s uložením povinnosti matke v určenom čase obe maloleté deti riadne pripraviť a odovzdať otcovi a povinnosti otcovi obe maloleté deti v určenom čase riadne odovzdať matke (výroky III., IV., V. a VI.). V rozhodnutí ďalej uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého V. L., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 200 eur mesačne, počnúc dňom 24.11.2015 a výživným vo výške 350 eur mesačne počnúc dňom 01.07.2017, vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky a zročné výživné na maloletého V. L., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 24.11.2015 do 31.10.2019 vo výške 9 971,66 eur povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 200 eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky spolu s bežným výživným, pod stratou výhody splátok, počínajúc mesiacom december 2019 (výroky VII., VIII.) a povinnosť prispievať na výživu maloletého J. L., nar. XX.XX.XXXX, výživným vo výške 200 eur mesačne, počnúc dňom 24.11.2015, vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky a zročné výživné na maloletého J. L., nar. XX.XX.XXXX, za obdobie od 24.11.2015 do 31.10.2019 vo výške 4 171,66 eur povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 100 eur, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky spolu s bežným výživným, pod stratou výhody splátok, počínajúc

mesiacom december 2019 (výroky IX. a X.). Vo zvyšnej časti návrh matky a návrh otca zamietol (výrok XI.) a s použitím § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“) deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok XII.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 24 ods.4, § 25 ods.2, § 28 ods.1, § 62 ods.1,2,4,5, § 63 ods.1, § 75 ods.1,2, § 78 ods.1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“), čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa, keď vykonaným dokazovaním zistil, že Okresný súd Bratislava II, uznesením, zo dňa 30.07.2015, č. k. 49P/164/2015-13 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.08.2015) zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal zverenia maloletých detí do svojej starostlivosti a úpravy styku matky s maloletými deťmi. Uznesením Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 11.12.2015, č.k. 49P/164/2015-73, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 27.04.2016, č. k. 11CoP/185/2016-172, (právoplatným dňa 23.05.2016) bolo nariadené predbežné opatrenie, na základe ktorého bol predbežne upravený styk otca s maloletým J., nar. XX.X.XXXX každý páry týždeň v kalendárnom roku v čase od piatku 18.00 hod. do nedele 18.00 hod. a s maloletým V., nar. XX.XX.XXXX každý páry týždeň v kalendárnom roku v nedeľu v čase od 15.00 hod do 18.00 hod. tak, že si maloleté deti preberie a odovzdá v mieste bydliska matky. Okresný súd Bratislava II, uznesením, zo dňa 12.08.2016, č. k. 49P/164/2015-201 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.09.2016) nariadil neodkladné opatrenie, podľa ktorého bol otec predbežne oprávnený stretávať sa s maloletým J., nar. XX.XX.XXXX v čase letných školských prázdnin v roku 2016 od 15. 08. 2016 od 08.00 hod. do 31. 08. 2016 do 18.00 hod. nepretržite s tým, že otec si dieťa prevezme v čase určenom v mieste bydliska matky a v čase určenom matke maloletého v mieste bydliska matke odovzdá. Uznesením Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 17.10.2016, č. k. 49P/164/2015-215, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.01.2017, č. k. 11CoP/551/2016-227, (právoplatným dňa 06.02.2017) bola otcovi uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého J., nar. XX.XX.XXXX sumou 150 eur mesačne k rukám matky, vždy do 15.dňa v mesiaci, počnúc dňom 14.10.2016 a na maloletého V., nar. XX.XX.XXXX sumou 100 eur mesačne k rukám matky, vždy do 15.dňa v mesiaci, počnúc 14.10.2016. Konštatoval, že otec v konaní spočiatku trval na podanom návrhu a žiadal o zverenie oboch maloletých do jeho osobnej starostlivosti, alternatívne o zverenie maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, v priebehu konania súhlasil so zverením maloletého V. do osobnej starostlivosti matky a úpravu jeho styku so synom v režime nariadeného neodkladného opatrenia (t. j. každú páru nedeľu od 15.00 hod. do 18.00 hod.) a vo vzťahu k maloletému J. žiadal zveriť dieťa do jeho osobnej starostlivosti, pričom s matkou by sa J. stretával každý druhý víkend od piatka od 18.00 hod. do nedele do 18.00 hod. Otec navrhol pri staršom Petrovi ponechať aj úpravu času stretnutí počas letných prázdnin od 15.08. od 08.00 hod. do 31.08. do 18.00 hod., a upraviť aj Vianočné prázdniny, kedy by bol so synom. Matka nesúhlasila s návrhom na zverenie detí do starostlivosti otca s odôvodnením, že otec nikdy nemal k deťom vzťah, ráno odchádzal z domu a večer sa vracal domov, nechodil s nimi na žiadne výlety, s otcom oboch maloletých detí žili spolu 12 rokov a všetko si spolu vybudovali, v septembri 2014 ukončili spolužitie, dozvedela sa, že otec detí má pomer s Z.u. Výživné na maloletého TS.ša navrhla vo výške 500 eur od 10.03.2014 (od narodenia dieťaťa) a na maloletého J. vo výške 300 eur mesačne od marca 2015.

3. Vyhodnotiac v konaní vykonané dokazovanie (vrátane výsluchu maloletého Petra vykonaného dňa 10.12.2018, záverov Znaleckého posudku č. 15/2017 zo dňa 07.06.2017 vypracovaného znalcom PhDr. Igorom Obuchom, správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo šetrení vykonaných dňa 06.11.2015, 16.02.2016, 22.02.2016, 07.01.2019, 19.03.2019, predložených lekárskeho správ) uviedol, že maloleté deti pochádzajú z mimomanželského vzťahu svojich rodičov, ktorí spolu nežijú. Zdôraznil, že rozhodnutie o tom, ktorému z rodičov bude dieťa zverené do osobnej starostlivosti zohľadňuje množstvo faktorov jednak na strane dieťaťa a jednak na strane rodičov, pričom súdy sú pri rozhodovaní povinné vždy prihliadať v prvom rade na záujem dieťaťa. Otázka zverenia a úpravy styku vo vzťahu k maloletému V. nebola medzi rodičmi sporná - títo súhlasili, aby bol maloletý V. zverený do osobnej starostlivosti matky s úpravou styku s otcom každý páry kalendárny týždeň v nedeľu od 15.00 do 18.00 hod., pričom so zhodnými tvrdeniami rodičov korešpondovali aj závery znaleckého posudku. Spornou medzi rodičmi bola úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému J. (otec žiadal zveriť maloletého J. do jeho osobnej starostlivosti, prípadne do striedavej osobnej starostlivosti, matka žiadala zveriť maloletého do jej osobnej starostlivosti), pri rozhodovaní o ktorej súd prvej inštancie zobral do úvahy výsledky znaleckého dokazovania, vychádzal tiež zo správ ošetrojúcej lekárky maloletých detí, správ úradu práce, sociálnych vecí a rodiny z vykonaných šetrení a v konečnom dôsledku aj z opakovaných pohovorov s maloletým J.. Mal za to, že hoci otec spochybňoval osobnú starostlivosť matky o maloleté

dieťa, uvedenému nenasvedčujú žiadne vykonané šetrenia, matka dlhodobo a stabilne zabezpečuje starostlivosť o maloleté deti a má vytvorené aj vhodné podmienky pre zabezpečenie zdravého fyzického a psychického vývinu maloletých detí (čo de facto aj niekoľko rokov reálne zabezpečuje). V súlade s čl.12 Dohovoru o právach dieťaťa vypočul maloleté dieťa, ktoré je vo veku kedy dokáže vyjadriť samostatne svoj názor, dokáže vnímať skutočnosti, ktoré sa okolo neho dejú a vypovedať o tom a z ktorého výpovede jednoznačne vyplynulo, že chce zostať v osobnej starostlivosti matky. Matka je pre J. osobou, ktorú má rád, ku ktorej sa rád pritúli, je to osoba, ktorá zabezpečuje všetku starostlivosť o maloleté dieťa. Súd prvej inštancie nevzhladol za dôvodné rozdelenie súrodencov tak, aby jedno dieťa (V.) bol ponechaný v starostlivosti matky a starší J. bol zverený do starostlivosti otca. V súvislosti s logickým rozporom návrhu otca na zverenie maloletého J. do jeho osobnej starostlivosti, hlavne z dôvodu nedostatočnej osobnej starostlivosti matky a nenavrnutím zverenia oboch detí do osobnej starostlivosti otca, resp. väčšieho rozsahu starostlivosti aj pri maloletom V. si položil otázku, prečo pri V., ktorý je dieťaťom s autizmom, s pervazívnou vývinovou poruchou, kde takéto dieťa "prináša" pre rodiča omnoho viac povinností a starostlivosť o dieťa je aj finančne nákladná, už starostlivosť matky nie je problematická? Poukázal na to, že takéto dieťa otec pokojne ponechá matke a sám navrhuje stretnutia so synom v minimálnom rozsahu cca 6 hodín mesačne s participáciou na výživnom vo výške 100 eur mesačne. O zastupovaní a správe majetku maloletých detí rozhodol tak, že zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok budú obaja rodičia zdôrazňujúc, že zastupovanie dieťaťa navonok je právo konať za dieťa s právnymi účinkami a správa majetku dieťaťa predstavuje právo rodiča obhospodarovať majetok dieťaťa v súlade s jeho záujmami. Nositeľmi práva zastupovať dieťa a spravovať jeho majetok sú obaja rodičia, pokiaľ nebolo súdnym rozhodnutím zasiahnuté do ich spôsobilosti na právne úkony, resp. do výkonu ich rodičovských práv a zásadne v bežných veciach môže rozhodovať každý rodič samostatne, v iných podstatných veciach sú rodičia povinní sa dohodnúť.

4. Pokiaľ ide o v rozhodnutí nastavenú úpravu styku oboch maloletých detí s otcom, pri úprave styku otca s maloletým V. súd prvej inštancie upravil stretnutia otca so synom zhodne s návrhom otca a matky tak ako je už v rodine dlhodobo zaužívané, na každý páry kalendárny týždeň v nedeľu od 15.00 do 18.00 hod. (otec väčší rozsah úpravy styku s maloletým V. nežiadal). Styk maloletého J. s otcom upravil širšie v porovnaní s nariadeným neodkladným opatrením, berúc v úvahu aj názor dieťaťa, kedy J. uviedol, že s otcom má dobrý vzťah a chce sa s ním naďalej stretávať, tak ako je to doteraz ako aj skutočnosť, že pri maloletom J., ktorý ešte vyžaduje kontrolu a podporu počas školskej prípravy je prítomnosť matky počas bežného týždňa nevyhnutná. Matka pri J. od jeho narodenia zabezpečuje všetky školské povinnosti, sám otec školskú prípravu syna prenecháva na matku, rovnako je tomu aj so zabezpečovaním zdravotnej starostlivosti. Aj zo záverov znaleckého posudku pritom vyplýva, že matka pre dieťa v rámci bežného fungovania poskytuje istý vzorec správania sa a jej spôsob fungovania v sociálnych vzťahoch sa javí byť pragmatickejší, čím môže deťom poskytovať istý vzor. Z týchto dôvodov upravil stretávanie sa J. s otcom počas bežného týždňa, na každý páry kalendárny týždeň od piatku od 18.00 hod. do nedele do 18.00 hod., počas letných prázdnin v každom kalendárnom roku od 15.08. od 18.00 hod. do 31.08. do 18.00 hod., počas Vianočných prázdnin v každom kalendárnom roku od 25.12. od 18.00 hod. do 27.12. do 18.00 hod. Pri úprave Vianočných sviatkov sám otec uviedol, že chce aby dieťa bolo u neho aj cez Vianočné sviatky, pričom nevedel presne uviesť v ktoré dni by to malo byť, preto pri úprave styku otca cez Vianoce súd prvej inštancie vychádzal z tvrdení matky, že doposiaľ chodieval syn k otcovi na prvý alebo druhý sviatok vianočný a prespal u otca podľa toho ako to otcovi vyhovovalo. Počas letných prázdnin súd upravil styk otca s maloletým J. na obdobie dvoch týždňov v auguste, kde práve v období väčšej voľnosti a letných dovoleniek spoločne strávený čas nesporne prispieje k upevneniu ich vzájomných citových väzieb, kedy môže otec so synom absolvovať letnú dovolenku, príp. iné voľnočasové aktivity a program prináležiaci letným prázdninám, keď s takouto úpravou letných prázdnin napokon vyjadrili súhlas aj obaja rodičia.

5. Pri rozhodovaní o výške výživného súd prvej inštancie prihliadol na rozsah vyživovacej povinnosti oboch rodičov podľa zásady úmernosti ich životnej úrovne, životnej úrovne dieťaťa a jeho práva podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, súčasne vychádzajúc nielen z potrieb maloletého dieťaťa, ale i z možností, schopností ako aj majetkových pomerov oboch rodičov (§ 75 Zákona o rodine). Z vykonaného dokazovania (skutkové zistenia podstatné pre rozhodovanie o výške výživného sú podrobne uvedené v ods. 13 - 17 rozhodnutia) mal za preukázané, že príjem matky tvorí rodičovský príspevok a rodinné prídavky v celkovej výške cca 270 eur mesačne, matka od narodenia mladšieho syna V. z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu zabezpečovala osobnú starostlivosť o maloleté dieťa a bola s ním na rodičovskej dovolenke, neskôr na predĺženej rodičovskej dovolenke. Otec reálny príjem za celé obdobie

určenia vyživovacej povinnosti napriek opakovaným výzvam súdu nepreukázal. Vymeriavací základ otca v období 07/2015 do 12/2016 sa pohyboval v rozpätí od 412 eur do 429 eur, v období od 13.06.2016 do 14.02.2018 bol otec vedený v evidencii nezamestnaných, vymeriavací základ v spoločnosti W. V. R., s.r.o. za 03/2018 bol vo výške 102,27 eur, v období od 04/2018 do 08/2019 bol vo výške 150 eur. Otec v rozhodnom období, t.j. od roku 2015 do júla 2019 nebol evidovaný ako poberateľ dávky v nezamestnanosti a ani z úradu práce mu neboli vyplácané žiadne dávky. Daňové priznanie spoločnosti v ktorej je otec jediným spoločníkom a konateľom (spoločnosť W. V. R., s.r.o., založená dňa 15.02.2018), otec napriek výzvam súdu nedoložil, pričom podľa voľne dostupných údajov z obchodného registra je zrejmé, že otec ako jediný spoločník a konateľ pôsobí aj v ďalšej spoločnosti (L. market, s.r.o., založená dňa 20.02.2018), ktorú súdu ani neuviedol a daňové priznanie tejto spoločnosti rovnako nedoložil. Napriek tomu, že bol otec opakovane zo strany upozornený, že doloženie potvrdenia o jeho príjme v spoločnosti v ktorej si ako jediný spoločník a konateľ "sám sebe" vypláca čistú mzdu nedosahujúcu ani výšku minimálnej mzdy (sumu cca 129 eur netto) nie je možné považovať za preukázanie príjmov a je potrebné doloženie aj daňového priznania spoločnosti, tieto skutočnosti otec vôbec nereflektoval a na výzvy súdu zostal úplne nečinný. Súd prvej inštancie uviedol, že ak by súd vychádzal z dokladov predložených otcom tak by to znamenalo, že za obdobie od roku 2016 do roku 2018 nemal otec žiadny príjem a od roku 2018 jeho mesačný príjem, ktorý mu bol ako zamestnancovi vyplácaný spoločnosťou W. V. R., s.r.o. (kde je otec jediným spoločníkom a konateľom) bol vo výške cca 129 eur netto. Tento príjem nepovažoval za reálny príjem otca, keďže už len platba výživného určeného neodkladným opatrením (vo výške celkovo 250 eur) prevyšuje deklarované príjmy otca.

6. Pri určovaní vyživovacej povinnosti pri maloleťom J. určil otcovi povinnosť prispievať výživným vo výške 200 eur mesačne od podania návrhu matky, t.j. od 24.11.2015 berúc v úvahu väčšiu mieru osobnej starostlivosti otca ako je to pri maloleťom V., skutočnosť, že maloleťý J. je dieťa bez závažných zdravotných problémov ako aj to, že otec doposiaľ okrem výživného určeného neodkladným opatrením, neprispieval na žiadne iné mimoriadne výdavky maloleťého dieťaťa. Matkou požadované výživné posúdil za nadhodnotené a nezodpovedajúce reálnym nákladom na maloleťé dieťa, pričom určené výživné vo výške 200 eur mesačne mal za primerané možnostiam a schopnostiam otca a za zodpovedajúce odôvodneným potrebám maloleťého dieťaťa s prihliadnutím na bežné pravidelné mesačné náklady dieťaťa na druhom stupni základnej školy, ako aj na ďalšie mimoriadne mimoškolské náklady dieťaťa, prepočítané v priemere na jeden mesiac. Výživné určil jednotne za celé obdobie z dôvodu, že v celom uvedenom období už bolo dieťa školopovinné a pracovné možnosti matky boli v tomto období, z dôvodu osobnej starostlivosti o mladšie zdravotne znevýhodnené dieťa, na rozdiel od možností otca, obmedzené. V prípade maloleťého V. súd prvej inštancie určil, že otec je povinný prispievať na výživu maloleťého V. výživným vo výške 200 eur mesačne, počnúc dňom 24.11.2015 a výživným vo výške 350 eur mesačne počnúc dňom 01.07.2017. Pri maloleťom V. obdobie určovania výživného rozdelil na dve časti, a to od podania návrhu od 24.11.2015 do 30.06.2017, kedy určil vyživovaciu povinnosť otca na maloleťého V. v sume 200 eur - ide o obdobie, keď bolo dieťa ešte útleho veku a nemalo diagnostikované žiadne zdravotné problémy, matka s ním bola na riadnej rodičovskej dovolenke, náklady na dieťa ešte nedosahovali takú výšku akú dosahujú aktuálne. Okamihom ako bol dieťaťu diagnostikovaný autizmus, vznikli matke ďalšie náklady spojené s touto diagnózou a najmä s preukázanou liečbou a potrebou návštevy viacerých odborníkov a terapií, v nadväznosti na ktorú skutočnosť súd prvej inštancie od 01.07.2017 zvýšil výživné na maloleťého V. na sumu 350 eur. Konštatoval, že pri tomto dieťati musel zobrať do úvahy minimálnu participáciu otca na osobnej starostlivosti o dieťa, otec má záujem sa s dieťaťom stretávať maximálne 6 hodín do mesiaca, pričom nie vždy sa tieto stretnutia aj realizujú. Bremono starostlivosti o maloleťého je výlučne iba na matke, ktorá je z dôvodu osobnej starostlivosti na predĺženej rodičovskej dovolenke a jej možnosť dosahovať príjem z pracovnej činnosti je obmedzená. Konštatoval, že náklady na maloleťého V. vyčíslené matkou vo výške 700 eur z predložených dokladov v takejto výške nevyplývajú, pričom za preukázané mal mesačné náklady maximálne do sumy 400- 450 eur. Z uvedenej sumy mesačných nákladov, pri minimálnej osobnej participácii otca, je teda aspoň jeho povinnosťou prispievať na dieťa zvýšeným výživným, ktoré sa pohybuje v rozmedzí 77% - 87 % všetkých nákladov, čomu zodpovedá suma výživného 350 eur. Otec doposiaľ bremono všetkých úhrad spojených so zdravotnou starostlivosťou o maloleťého V., ako aj osobnú starostlivosť o dieťa ponechával výlučne na matku, na mladšieho syna neprispel vyšším výživným ako bolo určené neodkladným opatrením vo výške 100 eur mesačne. Súd prvej inštancie považoval za nemysliteľné, aby otec, ktorý je v produktívnom veku, nemá žiadne zdravotné problémy chronického charakteru, ktoré by mu bránili pracovať, bol 1 rok aj 8 mesiacov (od 06/2016 do 02/2018) nezamestnaný, nepoberal žiadnu podporu v nezamestnanosti a táto skutočnosť by mala byť dôvodom, pre ktorý bude určená jeho vyživovacia povinnosť k dvom maloleťým

deťom v minimálnej výške. Za zarážajúce mal, ako potom dokázal otec v 02/2018 po období dlhej nezamestnanosti obratom založiť 2 spoločnosti s ručením obmedzeným (kde je jediným spoločníkom a konateľom) a splatiť základné imanie v celkovej výške 10 000 eur). Vzhľadom na uvedené mal za zrejmé, že otec si vie zadovážiť príjem v takom rozsahu, aby si mohol svoju vyživovaciu povinnosť riadne plniť a aby ju neprenášal výlučne na matku, ktorá zabezpečuje okrem iného aj osobnú starostlivosť o maloleté dieťa. Svoju vyživovaciu povinnosť si musí otec plniť hoc aj na vlastný úkor a je povinný usmerňovať svoje pracovné a životné aktivity tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti k dieťaťu nebolo ohrozené.

7. Zročné výživné na maloletého J., súd prvej inštancie vyčíslil za obdobie od 24. 11.2015 do 31.10.2019 v sume 9 445,66 eur (47 mesiacov x 200 eur a pomerná časť výživného za 7 dní v mesiaci november 2015 200 eur : 30 dní x 7dní), od ktorého odpočítal doposiaľ poskytnuté plnenia zo strany otca vo výške 4 800 eur (na základe súhlasného vyhlásenia oboch rodičov, otec prispieval na výživu maloletého J.a výživným od marca 2017 do októbra 2019 sumou 150 eur mesačne) a sumu 475 eur, t.j. polovicu zo sumy 950 eur, uhradenej titulom výživného otcom matke v novembri 2015 (100 eur) a od októbra 2016 do februára 2017 (850 eur). Výsledné zročné výživné na maloletého J. vo výške 4 171,66 eur (9 446,66 eur - 5 275 eur) povolil s poukazom na jeho výšku otcovi platiť v splátkach po 100 eur mesačne, vždy do 15.dňa v mesiaci vopred k rukám matky spolu s bežným výživným pod straty výhody splátok, počínajúc mesiacom december 2019.

8. Zročné výživné na maloletého V. súd prvej inštancie vyčíslil za obdobie od 24.11.2015 do 30.06.2017 vo výške 3 846,66 eur (19 mesiacov x 200 eur a pomerná časť výživného za mesiac november 2015 200 eur : 30 dní x 7 dní) a za obdobie od 01.07.2017 do 31.10.2019 vo výške 9 800 eur (28 mesiacov x 350 eur). Z celkovej sumy zročného výživného vo výške 13 646,66 eur odpočítal plnenia otca od marca 2017 do októbra 2019 vo výške 3 200 eur (32 mesiacov x 100 eur) sumu 475 eur, t.j. polovicu zo sumy 950 eur, uhradenej titulom výživného otcom matke v novembri 2015 (100 eur) a od októbra 2016 do februára 2017 (850 eur). Výsledné zročné výživné na maloletého V. vo výške 9 971,66 eur (13 646,66 eur - 3 675 eur) povolil s poukazom na jeho výšku otcovi platiť v splátkach po 200 eur mesačne, vždy do 15.dňa v mesiaci vopred k rukám matky spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok, počínajúc mesiacom december 2019.

9. Súd prvej inštancie napokon v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že nevyhovelo návrh matky na priznanie výživného u maloletého V. od 10.03.2014 a u maloletého J. od 01.11.2012, nakoľko v súlade s ust. § 77 Zákona o rodine neboli splnené dôvody pre spätné priznanie výživného za obdobie pred podaním návrhu matky zdôrazňujúc, že podľa uvedeného ustanovenia je možné výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätné odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, čo v tomto prípade matka žiadnym spôsobom nepreukázala. Na základe uvedeného priznal výživné odo dňa, kedy si matka návrhom tento nárok uplatnila a v prevyšujúcej časti návrh otca ako aj návrh matky zamietol.

10. Proti výrokom VII., VIII., IX. a X. podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletých detí poukazujúc na to, že v období , za ktoré súd určoval výživné, vykazoval mesačný príjem v minimálnej výške , v tomto období uhrádzal na deti výživné vo výške 250 eur mesačne a nad tento rámec deťom kupoval oblečenie a iné potrebné veci. Výška vyživovacej povinnosti sa odvodzuje z odôvodnených potrieb a záujmov každého maloletého dieťaťa a po ich zistení je možné povinného rodiča zaviazat' na úhradu pomernej časti takýchto nákladov, pričom súd vychádza jednak z odôvodnených potrieb každého maloletého dieťaťa, ktoré sú rôzne vzhľadom na vek, zdravotný stav, nadanie, či záujmy a zároveň vychádza z reálnych možností a schopností rodičov plniť si vyživovaciu povinnosť. V posudzovanej veci súd neprihliadal na reálne lepšie majetkové pomery matky, ako matka uvádzala a ako súd prezentoval v rozhodnutí, keď matka je vlastníčkou niekoľkých nehnuteľností, ktorou skutočnosťou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Matka v priebehu súdneho konania z jeho účtu previedla na účet svojej mamy sumu 14 000 eur (aktuálne v tejto veci prebieha konanie na Okresnom súde Bratislava III, pod sp.zn. 8C/308/2015), v minulosti otcovi odcudzila kamión oblečenia a svojvoľne ho presmerovala na inú adresu a veci spotrebovala (hodnota tovaru bola v sume 14 000 eur), pričom z týchto finančných prostriedkov môže zabezpečovať starostlivosť o deti. Maloletý J. je aktuálne v starostlivosti svojej babky, matka sa o neho nestará a nie je dôvod, aby matke v takomto prípade uhrádzal výživné. Súd nezohľadňoval a nezaoberal sa partnerom matky, keď náklady matky sa tým pomerne znižujú. Súd sa nezaoberal jeho návrhom na doplnenie dokazovania výsluchom starej matky, a to vo vzťahu k skutočnosti, že matka disponovala sumou 14 000 eur, tento návrh zamietol a reálne svoje rozhodnutie

ani neodôvodnil. Otec s poukazom na § 191 ods.1, § 220 ods.2,3 C.s.p. poukázal na to, že súd prvej inštancie zasiahol do jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie tým, že na jeho skutkovú a právnu argumentáciu, uplatnenú v priebehu konania nereagoval ústavne konformným spôsobom. Dal do pozornosti, že v zmysle rozhodnutia súdu má uhrádzať výživné spolu vo výške 850 eur mesačne, ktorá suma je pre každého priemerného človeka (aj pre otca) likvidačná. V priebehu konania predložil daňové priznania spoločnosti, v ktorých je konateľom a spoločníkom, nemá ukončené vysokoškolské vzdelanie a jeho uplatnenie v pracovnej oblasti je obmedzené. Otec v odvolaní požiadal o odklad vykonateľnosti výroku VIII. a X. rozsudku do právoplatného skončenia vo veci samej dôvodiac tým, že aktuálne nie je schopný uhrádzať výživné spolu so zročným výživným. Poukazujúc na to, že súd bez riadneho odôvodnenia zamietol návrh na doplnenie dokazovania (výpovede svedkov), nedostatočne preskúmal majetkové pomery matky, nezohľadnil príjem otca a jeho potencionálne schopnosti na dosahovanie vyššieho príjmu a ani skutočnosť, že otec nebude mať finančné prostriedky na úhradu takéhoto vysokého výživného, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

11. Matka a kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca písomne nevyjadrili.

12. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 65 a § 66 C.m.p., keď nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania otca. Zdôrazňuje, že odvolaciemu prieskumu podrobil odvolaním otca napadnuté výroky VII., VIII., IX. a X., ktorými súd prvej inštancie od 24.11.2015 určil výšku výživného na obe maloleté deti a otcovi uložil povinnosť zaplatiť v povolených mesačných splátkach určenú výšku zročného výživného na obe maloleté deti za obdobie od 24.11.2015 do rozhodnutia súdu.

13. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.) .

15. K námietke otca o tom, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil rozhodnutie v časti týkajúcej sa napadnutých výrokov VII., VIII., IX. a X. poznamenáva, že túto námietku je nutné podriaďiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je odvolanie prípustné proti každému rozhodnutiu súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v citovanom ustanovení sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania (procesnej strane), aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súď jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súď dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Vychádzajúc z uvedeného, pri zohľadnení obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd ako prvoradá zdôrazňuje, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka konania (strany sporu) na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka konania (strany sporu) nie je súď povinný dať podrobnú odpoveď. Súď nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené v konaní, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia

bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania (strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana sporu) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Pri zohľadnení obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k výrokom o určení výšky výživného na obe maloleté deti a o výške zročného výživného, je k námietkam otca o nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti rozsudku v napadnutej časti treba konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia uvedeným požiadavkám vyhovuje, keď je z neho možné zistiť, čoho sa rodičia v súvislosti s posudzovaným predmetom konania v časti určenia výživného domáhali, aké boli vzájomné vyjadrenia sa účastníkov, aké dôkazy súd prvej inštancie vykonal, ktoré skutočnosti majúce podstatný význam pri právnom a skutkovom posúdení vyživovacej povinnosti otca považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako právne a skutkovo posúdil prijaté výroky týkajúce sa vyživovacej povinnosti otca. Na základe uvedeného odvolacie námietky otca v tomto smere s jeho odkazmi na judikatúru Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, týkajúcu sa práva účastníka konania na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, preto odvolací súd posúdil ako nepodložené a nedôvodné.

18. Podľa § 387 ods.2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Po oboznámení sa s obsahom spisu a po odvolacom prieskume otcom napadnutých výrokov rozhodnutia a k nim sa vzťahujúcemu odôvodneniu odvolací súd uvádza, že sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi rozsudku prvoinštančného súdu vzťahujúcich sa k výrokom, v ktorých súd prvej inštancie rozhodol o výške výživného na obe maloleté deti za obdobie od 24.11.2015 a o povinnosti otca zaplatiť čo do výšky ustálené zročné výživné za obdobie od 24.11.2015 do rozhodnutia súdu v určených mesačných splátkach. Keďže v odôvodnení rozhodnutia vzťahujúceho sa k uvedeným výrokom dostatočne a podrobne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o výške výživného na obe maloleté deti podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vyporiadal i s podstatnými vyjadreniami oboch rodičov prezentovanými v konaní pred súdom prvej inštancie, nepovažuje za potrebné dôvody už vyslovené opakovať (§ 387 ods.2 C.s.p.) a len v záujme doplnenia dôvodov a vyporiadania sa s dôvodmi otca uvedenými v odvolaní dodáva nasledovné.

20. K otcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený, keďže rozhodnutiu súdu prvej inštancie vzťahujúce sa k výške výživného na obe maloleté deti nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli za konania

najavo, že by opomenul niektoré (pre posudzovanú vec) rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení procesného predpisu alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

21. Vo vzťahu k tomuto odvolaciemu dôvodu uplatneného otcom je treba ďalej zdôrazniť, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre prejednávajúcu vec rozhodné. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Je treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). V uvedenej veci nemožno súdu prvej inštancie vyčítať žiadne pochybenia a s ním prijatými závermi (ktoré dôsledne podoprel pre vec podstatnými skutkovými zisteniami a ich vyhodnotením jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti), preto ani nie je možné polemizovať.

22. Odvolací súd zdôrazňuje, že výživným sa rozumejú náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom, tak po stránke fyzickej ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzna, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a pod.. Pokiaľ ide o výšku výživného, vychádzajúc z ust. § 62 ods. 1, 2, 3, 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, súd pri určovaní výživného berie zreteľ na odôvodnené potreby maloletých detí, ako aj na zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov, pri zachovaní práva detí podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Základnou podmienkou správneho určenia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu je vyhodnotenie nákladov na dieťa tak, aby vystihovalo potreby dieťaťa ku dňu vyhlásenia rozhodnutia (§ 217 ods.1 C.s.p.), ktorá musí vychádzať zo všetkých pravidelných a nepravidelných platieb na dieťa, tieto musia vychádzať zo základných potrieb (bývanie, stravovanie, ošatenie, zdravotná starostlivosť, náklady súvisiace o školskou dochádzkou a pod.), a pokiaľ to životná úroveň rodičov dovoľuje, treba zohľadniť aj tiež náklady na voľnočasové aktivity. Po stanovení konkrétnej výšky priemerných mesačných nákladov na dieťa, môže súd pristúpiť k určeniu miery, ktorou sa na stanovených mesačných nákladoch bude podieľať každý z rodičov, pri zohľadnení ich zárobkových schopností, majetkových pomerov, životnej úrovne, počtu iných vyživovacích povinností a ich výšky, plnenia vyživovacej povinnosti aj osobnou starostlivosťou o dieťa, plnenia vyživovacej povinnosti aj vecnými plneniami.

23. V nadväznosti na posudzovaný predmet odvolacieho konania musí ďalej uviesť aj to, že v danom konaní je konajúci súd podľa § 35 C.m.p. povinný zistiť skutočný stav veci, ktorý je mierou čo najbližšieho priblíženia sa hmotnoprávnemu rozsahu práv, povinností a právom chránených záujmov a činnosť súdu musí smerovať k posúdeniu podmienok, ktoré sú rozhodujúcimi pre určenie výšky výživného povinného rodiča na maloleté dieťa, ktoré je odkázané výživou na svojich rodičoch, t.j. k skúmaniu a dôslednému posúdeniu schopností, možností a majetkových pomerov oboch rodičov a rozsahu odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa. Aj keď sa v danom prípade jedná o konanie riadiace sa ustanoveniami Civilného mimosporového poriadku, ambícia, aby podklad rozhodnutia bol sumár zistení, ktoré sa čo najviac približujú skutočnému stavu veci (teda materiálnej pravde), nemôže byť dosiahnutá bez účastníkov konania a zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností (povinnosti tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkaznej povinnosti).

24. V posudzovanej veci súd prvej inštancie pri zisťovaní príjmov obidvoch rodičov správne vychádzal z nimi predložených dokladov, ktorými preukazovali výšku svojich príjmov za posudzované obdobie, ktoré

podrobne uviedol v ods. 13 - 17 odôvodnenia rozhodnutia, správne ustálil moment, od ktorého uložil otcovi povinnosť platiť výživné na obe maloleté deti (od podania návrhu matky) a v prípade otca, po zohľadnení v konaní zistených skutkových záverov týkajúcich sa výšky jeho príjmov, výkonu činností, v ktorých dosahoval príjem za obdobie od roku 2015, obdobia trvania nezamestnanosti bez vyplácania podpory (6/2016 do 2/2018), následného založenia dvoch obchodných spoločností, v ktorých bol jediným spoločníkom a konateľom, splatenia základného imania obchodných spoločností vo výške 10 000 eur, výšky mzdy otca dosahovanej v spoločnosti W., s.r.o. za obdobie roka 2019 vo výške 129,90 eur netto, správne zohľadnil princíp potenciality príjmov a skutočnosť, že otec ani na výzvu riadne nedoložil doklady na riadne zhodnotenie svojich majetkových pomerov (§ 63 ods.1 Zákona o rodine). Odvolací súd plne akceptuje uvedený postup a je v zhode so súdom prvej inštancie v tom, že otec, ktorý je v produktívnom veku a nemá žiadne závažné zdravotné obmedzenia, má povinnosť plne využívať svoje schopnosti a možnosti v miere, aby dokázal zabezpečiť odôvodnené potreby oboch maloletých detí. V prípade matky správne prihliadol na skutočnosť, že matkine schopnosti dosahovať príjem boli výrazne obmedzené dlhodobo nepriaznivým zdravotným stavom mladšieho syna, vyžadujúcim si nepretržitú starostlivosť, s ktorým sa otec stýkal v minimálnom rozsahu a v plnej miere prenechal starostlivosť o mladšieho syna (a to po všetkých stránkach) výlučne na matku. Pokiaľ otec v podanom odvolaní poukazuje na majetkové pomery matky, ktoré sa podľa doložených dokladov zmenili v pozitívnom zmysle po rozhodnutí súdu prvej inštancie treba uviesť, že skutočnosť, že matka v priebehu konania pred prvoinštančným súdom bývala v rodinnom dome, ktorý je v dedičskom konaní (po otcovi matky), ktorého sa následne stala podielovým spoluvlastníkom, sama matka uvádzala v priebehu prvoinštančného konania a táto skutočnosť vyplývala zo šetrenia vykonaného kolíznym opatrovníkom. Navyiac, s prihliadnutím na majetkové pomery uvádzané samotným otcom v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (vlastníctvo rodinného domu s dvoma bytovými jednotkami s pozemkom), ako aj skutočnosti uvádzané matkou týkajúce sa obchodného majetku otca (vybavená hala na podnikanie, pozemok na prevádzkovanie píly, viaceré motorové vozidlá, nákladné vozidlo a pod.), ktoré súd prvej inštancie v nadväznosti na zohľadnenie princípu potenciality príjmov a na postup podľa § 63 ods.1 Zákona o rodine ďalej neskúmal a nezaoberal sa nimi (pričom časť z tohto majetku otec uvádzal pred súdom prvej inštancie pred rozhodnutím súdu), nie je možné konštatovať výrazný nepomer v majetkových pomeroch na strane oboch rodičov, dôsledkom ktorého by bola úvaha o inej výške výživného na obe maloleté deti. K ťarche maloletých detí nemôže byť ani otcom tvrdený minimálny zisk obchodných spoločností, keď je povinnosťou otca vykonávať činnosť, z ktorej dosiahne príjmy vo výške potrebnej na uspokojenie odôvodnených životných potrieb nielen seba, ale v prvom rade osôb na neho odkázaných výživou.

25. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia v danej veci vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal pri určovaní výživného na obe maloleté deti z rozsahu odôvodnených potrieb maloletých detí, v prípade maloletého V. z jeho základných potrieb, vyplývajúcich z jeho útleho veku a dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu, so zohľadnením práva oboch detí podieľať sa na životnej úrovni rodičov a v prípade matky so zohľadnením ešte jednej vyživovacej povinnosti k najstaršiemu synovi, pričom skutkové zistenia v tomto smere podrobne uviedol v ods. 17, 19, 20, 24 rozhodnutia. K námietkam otca udáva, že výdavky vynakladané matkou na zabezpečenie bežných potrieb oboch maloletých detí, t.j. na bývanie cca 65 eur (podiel na osobu z mesačného nákladu 250 eur), nákup stravy cca 120 eur, ošatenie a obuv cca 60 eur, základné hygienické potreby cca 15 eur, výdavky súvisiace so zabezpečením základnej zdravotnej starostlivosti cca 20 eur na každé dieťa sú nesporné a nie je potrebné ich osobitne preukazovať (keď tieto výdavky sú súdu známe a vychádzajú zo všeobecných poznatkov o cenách tovarov a služieb, a primeranosti ich obvyklej spotreby pre dieťa v určitom veku). K týmto nákladom v prípade maloletého J. je nutné zohľadniť ďalšie náklady súvisiace so školskou dochádzkou, školskými a mimoškolskými aktivitami, t.j. strava v škole a družina, ZRPŠ cca 50 eur, školské pomôcky a potreby cca 20 eur, mimoškolské aktivity cca 30 eur, tábory, škola v prírode, iné výdavky cca 30 eur a v prípade maloletého V. náklady súvisiace s jeho zdravotným stavom - cca 50 eur zvýšené náklady na hygienu (dieťa bolo dlho plienkované), náklady na dopravu do špeciálnej materskej školy cca 70 eur, od 01.07.2017 náklady dokladované matkou v súvislosti s terapiami v autistickom centre, logopedickom centre, s psychologickými vyšetreniami). Súd prvej inštancie v posudzovanej veci okrem toho správne prihliadol pri určovaní výživného na maloletého V. na to, že matka výraznú časť podielu svojej finančnej starostlivosti nahrádza takmer výlučnou osobnou starostlivosťou o mladšieho syna, s ktorým sa otec stretáva len v minimálnej miere a inak, než finančným plnením, sa nepodieľa na jeho výchove a na starostlivosti o neho. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd plne akceptuje dôsledne vysvetlenú úvahu súdu prvej inštancie, na základe ktorej dospel k určeniu výšky výživného na obe maloleté deti, ktoré v

prípade maloletého V. akceptovateľným spôsobom čo do výšky a obdobia (od 24.11.2015 do 30.06.2017 a od 01.2017) upravil v rozdielnej výške.

26. V nadväznosti na výroky VII. a IX. o určení výživného, sa zhoduje aj s výrokmi VIII. a X., v ktorých súd prvej inštancie správne ustálil výšku ročného výživného za obdobie od 24.11.2015 do 31.10.2019, ktoré povolil otcovi splácať v určených mesačných splátkach (v prípade maloletého J. splátkami vo výške 100 eur mesačne a v prípade maloletého V. splátkami vo výške 200 eur). Neakceptuje námietky otca o tom, že súd mu rozhodnutím určil povinnosť platiť výživné v sume 850 eur mesačne, keďže časť z otcom udávanej sumy tvorí práve ročné výživné, t.j. výživné na ktoré maloletým deťom vznikol nárok za obdobie predchádzajúce rozhodnutiu súdu, kedy si otec neplnil svoju vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom, resp. ju plnil v nedostatočnej výške a v ostatnom období v celkovej výške 250 eur mesačne, a to na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17.10.2016, č.k. 49P/164/2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.01.2017, č.k. 11CoP/551/2016-227, ktorým bola uložená povinnosť otcovi platiť výživné na maloleté deti len v nevyhnutnej miere (§ 366 C.m.p.). Pokiaľ ide o určení výšky splátok dodáva, že vzhľadom na charakter predmetu konania vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti (vrátane konania o určení výživného), nie je účelom takéhoto postupu to, aby oprávneným, t.j. maloletým deťom boli splátky ročného výživného, na plnenie ktorých im vznikol nárok za minulé obdobie, vyplácané neprimerane dlhé obdobie. Odvolací súd sa nezaoberal návrhom otca na odklad vykonateľnosti rozsudku v týchto výrokoch z dôvodu, že takýto návrh je v odvolacom konaní právne bezzákladový, t.j. nemá oporu v procesnom predpise, vzťahujúcom sa na odvolacie konanie.

27. Pokiaľ otec v podanom odvolaní poukazuje na konanie matky, ktorá si mala v minulosti z účtu otca previesť na účet svojej mamy sumu 14 000 eur a ďalej mala otcovi odcudziť náklad v kamióne plného oblečenia v hodnote 14 000 eur, tieto námietky nemali vo vzťahu k predmetu konania žiaden skutkový a právny význam a súd prvej inštancie správne otcom navrhnuté dokazovanie v tomto smere nepripustil. Je treba uviesť, že oba otcom tvrdené prípady konania matky sa stali pred 24.11.2015 a jeden z nich je predmetom konania vedeného po žalobe otca na Okresnom súde Bratislava II, pod sp.zn. 8C/308/2015.

28. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v závislom výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52, § 58 C.m.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p..

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).